

дѣтца, ще се повѣселятъ и ще захвърлятъ играчката. Нашитѣ казаци сж добри момчета, обичатъ ракияга, цигаритѣ и дѣвойкитѣ.

Прѣтърсвания не могатъ да се направятъ, защото Ферикъ-Паша го нѣма въ града; той заедно съ нежененитѣ офицери и съ казацитѣ е въ горитѣ и яроветѣ на служба султанска.

Тѣзи турски казаци приличатъ на гусаритѣ на поета Давидовъ. Като се изжениха, тѣ сж раздѣлиха на двѣ части; жененитѣ станаха събутилници на пиенитѣ бещици и пияха наедно съ женитѣ си, докжтъ отъ пиянство носоветѣ имъ станаха червено-морави. Всекидневно тѣ се свалиха като мъртви при своитѣ любезни половици и спяха непробудно до сутрината, а на служба почти че не стживаха. Болѣститѣ, скрофулитѣ ревматизмътъ трѣската и възпалението, засвидѣтелствовани отъ докторитѣ, позволяваха имъ само да ходятъ по гости и да се разхождатъ съ женитѣ си. Станаха тѣ не христолубиво а винолюбиво воинство. Казацитѣ имъ се подсмиваха въ своитѣ пѣсни.

Нежененитѣ ако и да се веселятъ по-своему, показашки, но още отъ ранни зори тѣ вече сж на конѣтѣ шепкитѣ накривени, сабитѣ дръпчатъ и конѣтѣ цвелятъ, подъ въздачитѣ. Тѣ прѣпускатъ по горитѣ и по яроветѣ, и въ тъмни ноци сж готови да възсѣднатъ конѣтѣ и да летятъ на бой. Тѣ иматъ, както се пѣе въ казашката пѣсень, сто любовници и нито една жена, и макаръ тѣ и да танцуватъ по лѣскавий паркетъ и да приказватъ за Жомини, нѣ не могатъ да се попитатъ: гдѣ сте вий казацитѣ на миналитѣ години? Защото тѣ сж такива сжщо каквито бѣхж и юнацитѣ на Сагайдачный: гдѣто ударятъ тамъ всичкото е въ пухъ и прахъ, каквито бѣхж казацитѣ на Янъ Виговский, по храбростъ и по знание, владѣятъ и перото като казацитѣ на Брюховецкий — дѣто се хвърлятъ съ огънь и мечъ, всичко ще запалятъ, всичко ще изсѣкжтъ. Сами за себе си тѣ казваха: който иска да казакуза, той трѣбва да си остане ергентъ, който иска срамно да живѣе, той да се жени.